

РЕШЕНИЕ 2003/335/ПВР НА СЪВЕТА

от 8 май 2003 година

относно разследването и наказателното преследване на геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления

СЪВЕТАТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за Европейски съюз, и по-специално членове 30 и 31 и член 34, параграф 2, буква в) от него,

като взе предвид инициативата на Кралство Дания¹,

като взе предвид становището на Европейския парламент²

като има предвид, че:

(1) От 1995 г. Международният наказателен съд за бивша Югославия и Международният наказателен съд за Руанда разследват нарушенията на международното право във връзка с воденето на война, геноцид или престъпления срещу човечеството, преследват и осъждат техните извършители.

(2) Римският статут на Международния наказателен съд от юли 1998 г. е ратифициран от всички държави-членки, прогласява, че най-тежките престъпления, които засягат цялата международна общност, по-специално геноцидът, престъпленията срещу човечеството и военните престъпления, не могат да останат ненаказани и, че наказанията за тях трябва да бъдат ефективно гарантирани от мерки в национален план и посредством засилване на международното сътрудничество.

(3) Римският статут припомня, че задължение на всяка държава е да изправи пред наказателното си правосъдие лицата, отговорни за такива международни престъпления.

(4) Римският статут подчертава, че Международният наказателен съд, който той създава, трябва да допълва националната наказателна юрисдикция. Ефективността на разследванията ѝ, когато има такива, на наказателните преследвания за геноцид, за престъпления срещу човечеството и за военните престъпления, би трябвало да бъде гарантирана без нарушаване на юрисдикцията на Международния наказателен съд.

(5) Разследванията и преследванията, както и обменът на информация относно геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления, остават задължение на националните органи, освен ако тези престъпления попадат нормите на международното право.

¹ ОВ С 223, 19.9.2002 г., стр. 19.

² Становище от 17 декември 2002 г. (все още непубликувано в *Официален вестник*).

(6) Държавите-членки редовно се занимават с лица, които са били въввлечени в такъв вид престъпления, и които търсят начин да проникнат и да пребивават постоянно в Европейския съюз.

(7) Компетентните органи на държавите-членки гарантират, че когато получат информация, че дадено лице, което е подало заявление за разрешение за пребиваване, е заподозряно в извършването на геноцид, на престъпления срещу човечеството или на военни престъпления, или че е участвало в извършването на такива действия, да се убеди, че въпросните ще подлежат на разследване и, ако има основание за това, на наказателно преследване в съответствие с тяхното национално право.

(8) Съответните национални органи по наказателно преследване и имиграционните органи, независимо, че всеки от тях има собствени задачи и компетентности, трябва много тясно да си сътрудничат, за да дадат възможност на компетентните национални органи да водят ефективни разследвания и преследване на повод на такива престъпления, когато имат юрисдикция за национално ниво.

(9) Държавите-членки гарантират, че органите по наказателно преследване, респективно разследващите органите и имиграционните органи разполагат с необходимите средства и структури, за да могат ефективно да си сътрудничат и да разследват геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления, когато са налице условия за това.

(10) Ефективността на разследванията и наказателното преследване на такива престъпления предполага тясно сътрудничество на наднационално равнище между органите на държавите, които са страни по Римския статут, включително държавите-членки.

(11) На 13 юни 2002 г., Съветът прие Решение 2002/494/ПВР за създаване на Европейска мрежа на контактни точки, по отношение на лицата, отговорни за геноцид, престъпления срещу човечеството и военни престъпления³. Държавите-членки трябва да гарантират, че тези органи за контакт се използват пълноценно, за да се улесни сътрудничеството между компетентните международни органи.

(12) В Съвместна позиция 2001/443/ОВППС на Съвета от 11 юни 2001 г. относно Международния наказателен съд⁴, държавите-членки посочиха, че престъпленията, които са от компетентността на Международния наказателен съд, са предмет на внимание за всички държави-членки, които са решени да си сътрудничат, за да предотвратят тези престъпления и да сложат край на безнаказаността на техните извършители,

РЕШИ

Член 1

³ ОВ L 167, 26.6.2002 г., стр. 1.

⁴ ОВ L 155, 12.6.2001 г., стр. 19.

Цел

Целта на настоящото решение е да подобри сътрудничеството между националните звена, за да може да направи максимално ефективна способността на органите по наказателно преследване, в това число разследващите органи на държавите-членки, да си сътрудничат в случаи, в които лица, които са извършили или са участвали в извършването на геноцид, престъпления срещу човечеството или военни престъпления, съгласно членове 6, 7 и 8 от Римския статут на Международния наказателен съд от Рим на 17 юли 1998 г.

Член 2

Съобщаване на информация на органите по наказателно преследване, респективно на разследващите органи

1. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, с цел осведомяване на органите по наказателно преследване, респективно на разследващите органи, когато се установят обстоятелства, които дават основание да се направи предположение, че дадено лице, което иска разрешение за пребиваване, е извършило престъпления по член 1, които могат да доведат до наказателно преследване от някоя държава-членка или от международните наказателни съдилища.
2. Държавите-членки вземат необходимите мерки, за да гарантират възможността за компетентните национални органи в областта на репресията и имиграцията да обменят сведенията, които са им необходими, за да бъдат в състояние да изпълнят ефективно своите задачи.

Член 3

Разследване и наказателни преследвания

1. Държавите-членки си оказват взаимна помощ при разследване и на наказателно преследване на престъпленията по член 1, в съответствие с съответните международни споразумения и с тяхното национално право.
2. Когато при разглежданото заявление за разрешение за пребиваване, имиграционните органи узнаят факти, които създават подозрения, че заявителя е участвал в престъпления по член 1, и ако се установи, че заявителят е търсил разрешение за пребиваване в друга държава-членка, органите по наказателно преследване, респективно, разследващите органи могат да се обърнат към съответните органи по наказателно преследване, респективно, разследващите органи на последната държава-членка, за да съберат съответната информация, включително и от имиграционните органи.
3. Когато органите по наказателно преследване, респективно, разследващите органи на държава-членка узнаят, че лице, което е заподозряно в извършване на престъпления по член 1 се намира на територията на друга държава-членка, съобщават подозренията си и основанията за тях на компетентните органи на тази държава-членка. Тези информации се предоставят в съответствие със съответните международни споразумения и с националното право.

Член 4

Структури

Държавите-членки разглеждат необходимостта от създаване или определяне, в рамките на съответните компетентни органи, на специализирани структури, които са специално натоварени с разследване и, когато е необходимо, и наказателно преследване на тези престъпления.

Член 5

Съгласуване и редовни заседания

1. Държавите-членки съгласуват положените усилия по разследване и наказателно преследване срещу лица, които са заподозрени в извършването или участието в геноцид, престъпления срещу човечеството или военни престъпления.

2. По инициатива на Председателството, органите за контакт, които са определени съгласно член 1 от Решение 2002/494/ПВР, редовно заседават с цел обмен на информация за своя опит, практики и методи. Тези заседания могат да се провеждат едновременно със заседанията на Европейската съдебна мрежа, а при необходимост могат да бъдат поканени да участват представители на Международния наказателен съд за бивша Югославия и на Международния наказателен съд за Руанда, на Международния наказателен съд, както и на други международни органи.

Член 6

Спазване на законодателството относно защитата на данните

Всеки обмен на информация или всеки друг тип обработка на данни от личен характер, които са предвидени в настоящото решение, се осъществяват при пълно спазване на изискванията на законодателството, както международно, така и национално, което е приложимо по отношение на защитата на данните.

Член 7

Прилагане

Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да се съобразят с настоящото решение най-късно до 8 май 2005 г.

Член 8

Териториално приложение

Настоящото решение се прилага и в Гибралтар.

Член 9

Влизане в сила

Настоящото решение влиза в сила в деня на неговото публикуване в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Съставено в Брюксел на 8 май 2004 година.

За Съвета:
Председател
M.Chrischoïdis